स्वामिनः प्राणयात्रापि तावन्न भवति। अपरं दोषश्च समुत्पद्यते।
उक्तं च। काकमांसं शुनोच्छिष्टं स्तोकं तदपि दुर्बलं।
भक्षितेनापि किं तेन तृप्तिर्येन न जायते ॥३२७॥
तद्दर्शिता भवता स्वामिभक्तिश्चानृण्यं भर्तृपिण्डस्य। प्राप्तश्चोभयोर्लो
कयोः साधुवादः। तदपसराग्रतः। येनाहमपि स्वामिनं विज्ञापयामि। ५
तथानुष्ठिते सादरं शृगालः प्रणम्य प्रोवाच। स्वामिन्नद्य मम कायेन
प्राणधारणं कृत्वा ममोभयलोकप्राप्तिं कुरु। उक्तं च यतः।
स्वाम्यायत्ताः सदा प्राणा भृत्यानामर्जिता धनैः।
यतस्तेन न दोषो ऽस्ति तेषां ग्रहणसम्भवे ॥३२८॥
अथ तच्छ्रुत्वा द्वीपी प्राह। भोः साधूक्तं भवता। परं भवानपि स्व १०
ल्पकायः स्वजात्यश्च नखायुधत्वादभक्ष्य एव। उक्तं च।
नाभक्ष्यं भक्षयेत् प्राज्ञः प्राणैः कण्ठगतैरपि।
विशेषात् तदपि स्तोकं लोकद्वयविनाशनं ॥३२९॥
तद्दर्शितं त्वयात्मनः कौलीन्यं। अथवा साधु चेदमुच्यते।
एतदर्थं कुलीनानां नृपाः कुर्वन्ति सङ्ग्रहं। १५
आदिमध्यावसानेषु न ते यान्ति हि विक्रियां ॥३३०॥
तदपसरतु भवानग्रतो येनाहमपि स्वप्रभुं प्रसादयामि। तथानुष्ठिते
द्वीपी प्रणम्य मदोत्कटमाह। स्वामिन् क्रियतामद्य मम प्राणैः प्राण
यात्रा। दीयतां मे स्वर्गे ऽक्षयो वासः। विस्तीर्यतां पृथ्वीतले प्रभू
ततरं यशः। तन्नात्र विकल्पः कार्यः। उक्तं च। २०
मृतानां स्वामिनः कार्ये भृत्यानामनुवर्तिनां।
भवेत् स्वर्गे ऽक्षयो वासः कीर्तिश्च धरणीतले ॥३३१॥
तच्छ्रुत्वा क्रथनकश्चिन्तयामास। एतैस्तावच्छोभनानि वाक्यानि प्रो
क्तानि। न चैको ऽपि स्वामिना विनाशितः। तदहमपि प्राप्तकालं
विज्ञापयामि। येन मम वचनमेते त्रयो ऽपि समर्थयन्ति। इति निश्चित्य २५